

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VIII. De votorum renouatione, quæ in Societate Iesu vsurpatur, deque fructu qui ex ea spectatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

*Societas
Iesu mater
benigna fi-
liorum suo-
rum.*

habeamus, siue non; siue diuites sint, siue inopes; Societas & Superiores eius, nolite sunt pater & mater, & amore plusquam paterno de omni re nobis ut provideant allaboranti ut nos, omnium temporalium rerū obliui prorsus & immemores, ei duntaxat fini, ob quem ad Religionem venimus (scilicet, ut præter proprium in spiritu profectum, etiam proximo studeamus subuenire) attendamus. Propterea etiam hominem à Deo in paradiso terrestri, omnium rerum creaturarum possessione & dominio illi dato, collocatum ait Clemens Alexandrinus; ut, cum ei nihil reliquum esset, quod in terra desideraret, suum ad cœlestia optanda desiderium traduceret. Hoc ergo Societatis est propositum & institutum: & idcirco apprime ei cura est ut omnia, quæ opus habebimus, satis superque nobis suppeditentur, ut ab omni eo quod terrenum est, mente & sollicitudine auersa, toto ad cœlestia quaerenda affectu & studio conuertemur.

CAPVT VIII.

*De votorum renouatione, quæ in
Societate Iesu usurpatur, deque
fructu qui ex ea spectatur.*

*Lib. 2. c. 4.
Vita B. Ignatij.
Prima vota à Patri-
bus primis
Soc. Iesu
vincta.*

CVM primi nostri Patres Parisiis ad R. P. N. Ignatium è variis locis conuenissent, anno salutis M. D. X. X. V. ipso Assumptionis Dei paræ festo simul omnes quendam ab eadem Angelorum Regina denominatam Ecclesiam (cui vulgo nomen, *Mons Martyrum*, & medio ab vrbe milliari distat) adierunt: vbi pariter, confessione peccatorum instituta, & sacrosancto Christi corpore communiti, voto sese obligarunt, se ad certum, quem præstituerunt diem, omnium quæ

habebant, possessione abdicandi, nihil ex iis penitus ad usum referuando, præterquam necessarium ad iter Venetum (Venetias enim cogitabant) viaticum. Venerunt insuper, totos se proximi salutis & profectui impensuros; nec non ad terram sanctâ peregrinationem instituturos; sub hac conditione tamen, ut Venetiis commodam per annum integrum eo nauigandi oportunitatem expectarent, quæ si infra annum hunc offerretur, parati animis Ierosolymam contenderent; & eò cum peruenissent, sedem in locis illis figure, perpetuamque ibi habitationem deligere procurarent; at, si vel intra annum illic traicere non possent, vel locis sanctis iam visitatis, Ierosolymæ commorari prohiberentur, Romam adirent, & Summi Pontificis, Iesu Christi in terra Vicarij, pedibus aduoluti, illi se sicerent & offerrent, paratos abire, quocumque terrarum ipsos velle sua sanctitas, ad animarum procuracionem opemque destinare. Atque hæc ipsa vota duobus annis post sequentibus, eo ipso Assumptionis virginæ festo, eadem item in æde, ipsdem quoque præmissis ritibus, sollemniter reuocantur. Hæc votorum renouationis, quæ in Societate ante professionem pro more promitti solet, prima origo fuit & primordia.

Beatus vero P. in quinta Constitutionum parte, de hac ipsa renouatione agens, sic loquitur, *Vota sua renouare non est obligacione noua se obstringere; sed eius quæ obstricti sunt in Domino, recordari, atque eandem confirmare*: & quod antea factum est, ipsum cum voluptate quadam & gaudio iterare & confirmare, in signum ac testimonium, quod nos eius adeo non poeniteat, vel pigeat, ut etiam ob id gaudeamus & intantum lætemur, ut Deo immensas ob præstitum nobis singulare hoc beneficium (quod scilicet nos in suos clientes suscepit, gratiamque nobis ad hanc oblationem faciendam fecit) etiam gratias agamus; & nisi eam dudum iam fecissemus, nosque Deo obtulissemus, ipsam modo faceremus, ac de nouo nos ei offer-

*Errandem
conflum
de peregrina-
tione ad
Terram
sanctam.*

*Sinidem
miratum.*

*17. Con-
lat. 4. S.
tratum e
in primis
reparat
uentionis
1. Hæc
natio ob
quædam.*

*5 p. Confit.
c. 4. S. 6.
Renouati-
rum voto-
rum viti-
um.*

*1. Reu-
natio ren-
uati.*

*1. Repar-
natio gen-
e. 17. Si-
natio recu-
natio.*

remus; & si mille mundi propter eum deferendi essent, omnes illos eius causa defereremus; & si mille voluntates & corda haberemus, illi danda, omnia ea dare mus, ac de nouo illi offereremus. Hoc ergo modo, & hac cum exultatione & gaudio, votorum hæc renouatio fieri debet; magnique ea valoris erit ac meriti. Nam sicut in peccato & malefacto cōplacencia, nouum peccatum est, nouus reatus, noua Dei offensa, ac nouum meretur supplicium: ita ex aduerso gaudium & complacencia de bono, laudabilis est, & ante diuinam maiestatis oculos gratissima, & summe meritoria. Sicut enim bonum fuit ipsum facere, ita etiam bonum est in illo sibi complacere.

Ut autem ad particularia magis descendam ob tres potissimum fructus renouationem hanc fieri B. N. P. ait. Primò ad deuotionis augmentum. hæc quippe renouatio non mediocrem in uolente causatur deuotionem, uti re ipsa experiuntur, qui bene se ad illum disponunt. Secundo, ad existendam qua Deo obstricti sunt, obligationis memoriam. Ut hoc pacto ad id quod promissum melius obseruandum animemur, quotidie in uirtute & perfectione proficere conando. Tertio, ad maiorem studentium in sua uocatione confirmationem. Quia, sicut præsentissimum in omnibus tentationibus remedium est, contrariarum uirtutum ætus exercere (eo quod contraria contrariis curantur) ita aduersus interiores displicentiæ ac tædij motus, quibus nos subinde dæmon per varias quæ per totum annum occurrunt, occasiones oppugnat, non postremum munimentum & clypeus est iterata uotorum innouatio. Per eam namque ita inimicitariæ potentia labefactatur, & vis frangitur, ut simile posthac nobis tentationem oggerere non præsumat. Si qua uero interea fortè itreperit negligentia, per hoc ea, nec quidem sine præuentu, reparatur ac compensatur, eo quod anima hoc pacto ad maiorem profectum animetur.

Ipsa perfectio & uirtus naturæ nostræ

uiciatæ apprimè ardua & difficilis est, quippe infirmitas & miseria, in quam per peccatum prolapsi sumus, tanta est, tanta quoque nostri ad id quod imperfectum & malum est, inclinatio, ut, esto subinde aliquo cum feruore & æstu exercitia nostra spiritualia incipiamus, tamen quamprimum sensim deficiamus, & ab eo quo cœpimus ardore desciscamus, & ad primæuam nostram imperfectionem ac teporem redeamus, non secus ac pondera horologii, semper deorsum deuergentia. Nam, sicut caro nostra è terra ortum habet, ita semper nos ad ima trahit. Hanc obrem refici & restaurari subinde vires conuenit, ut, si fortè deficiamus, statim nobis & pristino vigori restituumur. Quocirca bis in anno accuratius hanc à nobis B. P. restorationem ac reuigorationem, hac uotorum innouatione fieri iussit. Atque, ut sancta nostra mater Ecclesia, duo in anno uelut restorationis spiritualis tempora instituit, in quibus filij eius animarentur, ad magnum cum feruore, ac uelut de nouo, Deo Opr. Max. seruire incipiendum; sacrum in quâ Aduentus & Quadragesimæ tempus: pari modo, bis per annum singulari quadam ratione nos, memoriam eius quod Deo obtulimus ac uouimus, necnon finem ob quem ad Religionem uocati sumus, recolleat B. P. N. uoluit, ut iis in rebus uelut renouemur, & nouo quodam incitu & feruore id facere incipiamus, propter quod nos ad hunc statum Dominus uocauit. Hunc ad finem has tam solennes in Societate constituitates B. P. instituit. Atque hoc est quod ex eisdem nos elicere oportet.

Nec duobus illis temporibus præstituta solum, uerum etiam quotidie, hanc à nobis innouationem institui debere aiebat P. Franciscus Xauerius; quod & Abbatem Paphnutium olim uersasse solitum, in ueterum Patrum Collationibus legimus Dicebat porro B. P. Xauerius, uix ullum posse contra tentationes & oppugnationes cacodæmonis ac carnis Religiosos habere medium efficacius, nullum scutum fortius ac impenetrabilius, quam trium uotorum suorum, paupertatis, castitatis, & obedientiæ

Quotidianæ uotorum renouatio laudabilis. Lib. 6. c. 13. c. 15. Vita B. P. Xauerij. Eiusdem fructus.

diētiæ renouationem. Vnde etiam auctor & suator erat, vt ea quotidie mane peracta oratione renouaremus, hisque armis nos aduersus hostiles insidias & insultus obarmaremus; id ipsum & vesperi post orationem faceremus. Et siquidem tam frequenter id facere nolimus, bona saltem ea futura deuotio est (quam & vsurpant nonnulli) vt, quorū diuinissimum altaris Sacramentum sumendum est, isthanc renouationem instituiamus, ac rationem sæpe à nobis deposcamus, & serio examinemus quomodo hæc vora obseruemus, & num quid in eorum obseruantia sit commissum, ob quod nostra nos coarguat conscientia.

Apparatus ad eam primam mortificationem.

Congreg. VI. Gener. decret. 46. can. 8. oratio conscientia reddita superioris.

Tract. 7. c. 3. Confessio generalis.

Generalis defectuum conuictus quid parsat boni.

Ve vero melius renouationis huius finem consequi possimus, præter alias penitentias corporales, pro more fieri solitas, puta ieiunia, abstinentias, flagella; ei primò præmittitur accurata dierum aliquot in quiete collectio, in qua & à solitis occupationibus quiescit, & orationi & exercitijs spiritualibus impensius vacatur. Secundo, superiori quisque rationem conscientia suæ reddit. Quia, etsi id sæpius per annum fiat, tamen multo fit exactius, quia totius superioris semestris ratio datur. Quod vnum est de substantiis & essentialibus Societatis institutis, ac de quo postea particularem tractatum faciemus. Tertio, vnusquisque generalem omnium delictorum, sex illis mensibus admissorum, confessionem instituit apud eum confessarium, quem ex iis qui ad hoc erant designati, delegerit; eique ex antiquo Scietatis vsu, & ex regulæ particularis præscripro. Quæ sanè valde accommoda conuenientiaque sunt media, ad finem qui hic spectatur, assequendum. Nam dum quis vniuersalem omnium quæ admittit, victorum & defectuum catalogum texit, eumque apud se inspicit, facili negotio perspicit, quantum in spiritualibus rebus aut profecerit, aut defecerit. Videt inquam num vltimo hoc semestri magis profecerit, quam superiori; atque hæc temporis præsentis cum præterito collatio & compositio, insigne est ad sui confu-

sionem, si nimirum nihil se proficere animaduertit, & ad nouo cum ardore & animo incipiendum (ad hoc quippe solum Religioni nomen dedit) incitamentum. Quin etiam, dum omnes suos defectus simul vno facce comprehensos, & in animi quiete, & velut ex professo homo contuetur; melius haud dubie cognoscit equæ passio sese impotentius oppugnet, quis humor in se magis prædominetur, dum scilicet videt peccata in quæ frequentius prolapsus est; vt hæc ratione serio & exacte illis adhibere remedium procuret, particulare circa hoc examen instituendo. Ad hæc, quoniam hæc considerantur & notantur in hoc votorum renouationis tempore, in quo misericordiarum ac beneficiorum à Deo receptorum homo catalogum facit, atque impetis quod se ad Religiosum statum euocari: ipse se, ex vna parte tantum Deo se debere, & ex altera nihil præter defectus habere animaduertens, ex animo & profunde coram diuina maiestate humiliat, & ad feriam emendationem sui, & posthac de nouo incipiendum animatur. Nam *opposita*, v. g. album & nigrum, *iuxta se posita magnaluculent.*

Compone ergo & oppone multa illa, quæ cœlitus accepisti, nec non multa illa quæ tibi Deus præstitit, cum iis quæ tu fecisti, illis; vide inquam hinc qualia tua sint debita, illinc qualiter ea dissolueris; & videbis quantam tui confundendi & humiliandi habeas rationem. Quid de tot Sacramentorum vsurpationibus, tot penitentis & mortificationibus, tot orationibus, tot examinibus, tot conferentijs & exhortationibus, tam frequenti lectione spirituali factum? quoniam omnia illa effluerunt? Quam inde utilitatem eliciisti? Hoc ergo modo suos quisque defectus considerare debet, quando ad rationem conscientia reddendam, & ad generalem confessionem instituendam se disponit, sedulo inspicere & examinare procurando, quænam rimat, per quam vniuersum suum lucrum ac compendium effluxit & disperijt, vt ipsam deinceps obtur-

re, & malo remedium in futurum adhibere satagat.

CAPVT IX.

Idem, quod capite priori, pertractatur.

HÆC, quam diximus, votorum renouatio fit præterea in gratiarum pro beneficio accepto actionem, sicut supra Abbatem Arsenium facere solitum diximus. Quotannis enim festum solenne, quinimo quandam velut festiuitatem, in gratiarum actionem, & in beneficii huius immensi, & gratiæ singularis, quam nobis Dominus fecit tunc, cum nos mundi periculis ereptos, ad Religionis portum conduxit (quod notius nostri boni principium, & manifestum prædestinationis nostræ argumentum est) festiuitatem magna gratitudine æquissimum est celebrare. Et quia optima gratiarum actio, per opera fit, singulare quoddam haud dubie renouatio votorum Deoque gratissimum opus erit, si ipsa fiat prout oportet, si videlicet vigorem mentis restaurare, & in votis nostris magis confirmari, maioriq; ea impostertum perfectione seruare procuremus. Atque hoc est (vti notat S. Gregorius) quod hisce verbis sibi vult Apostolus. *Renouamini spiritu mentis vestrae.* Spiritus scilicet à nobis renouatio petitur, non solum exterior, quæ ore fit. Si qua imago picta, præ vetustate prorsus deformata est, vt iam lineamenta, tractus, & figuræ penè fugiant, & videri dignoscitur prope non queant; eam renouas ac reparas, id est nouos illi colores, lumina, & illustramenta addis, quorum cohonestamento ita grata & pulchra fit, tanquam si receniter & primum ab artificis officina prodiret. Pari modo ipsi in cœpto virtutum studio velut inueterascimus, defatigamur, & marcescimus: quia corpus hoc corruptibile, & natura nostra vitiosa, & admodum

Rodriguez exercit pars 3.

prona, vi quadam nos post se rapit, nosque sibi similes efficere gestit, vtque suas affectiones malas & appetitus imitemur omnimodis procurat. *Corpus quod corrumpitur aggrauat animam.* Vnde necesse nos est tubinde ad nos ipsos reflexionem facere, bonaque nostra proposita & desideria identidem renouare & reparare conari. Quare præclare S. Gregorius: *Si lascescere ab inchoatis bonis nolumus, valde necessarium est vt inchoare nos quotidie credamus.* Illud ergo propositum, feruorem & ardorem in mentem reuoca, quo opus hoc es eo die auspiciatus, quo primum Religionem iniisti; & eodem animo, eadem constantia, & robore pari ipsum iam inchoa. Hoc scilicet propriè est nos ipsos renouare. Et erit profecto hæc optima ob acceptum beneficium gratiarum actio, Deoque acceptissima.

Breuem & compendiosam quandam Cassianus exhortationem describit Abbatibus Pinusij, qua quendam is Nouitium, quem primum ad suorum cœtum admittēbat, cæteris monachis præsentibus & audientibus, compellabat, quam si quis nostrum sibi dictam existimet, erit illi hæc ad finem renouationis huius consequendum in primis oportuna & utilis. Est autem hæc: *Cave ne quid quando eorum resumas, quæ renuncians abiicisti.* Id est, iam totum te Deo tradidisti ac dedicasti, iam quidquid mundi est, à te abdicasti, vide ne quid eorum quæ euomisti, turpiter repetas. Renunciasti possessionibus tuis omnibus per votum paupertatis, caue ne iam in Religione erga pueriles inanias ac reculas afficiare: quia parum tibi profuerit deseruisse grandia, si paruis & tenuibus his affectum accommodes. Per votum obedientiæ tuæ voluntati ac proprio iudicio renunciasti, vide ergo ne ipsum resumas, sed potius dicum Sponsa in Canticis: *Exspoliasti me tunica* (id est propria voluntate ac iudicio) *mea, quomodo induar illa?* auctat Deus, ne amplius sim meus. Renunciasti quoque & repudiasti omnes mundi carnisque delectationes, voluptates ac delicias, itaque

L da ope-

Sap. 9. 15.
Eius necessitas.

Vbi supra.

Lib. 3. de institutis. renunc. c. 36.
Salubris monitio Pinusij de renouatione.

Cant. 5. 12.